טלוויזיה שיר ראובן

שמנמנה ומאושרת

בתחילת הדרך, הסדרה "בנות" עשתה לנשים את מה שהיפ־הופ עשה לשחורים — היא הראתה שנחיתות יכולה לקחת אותך למקומות שלא חלמת עליהם. היא הפכה את הנשיות למגניבה ותיארה אותה כנעורים האולטימטיביים. למרבה הצער, כמו הנעורים, גם הסדרה מגיעה לקיצה

לפני ארבע שנים כתבה לינה דנהאם סדרה שנראתה, נשמעה והיתה כמו העתיד. בעקבות דיווחים שלפיהם העונה הבאה של "בנות", שתשודר ב־2017, תהיה גם האחרונה — מתבקש לחזור שוב לאותה התחלה קסומה, ולבחון אותה מחדש. בעונה הראשונה של "בנות", הדיאלוגים ניסחו בקלות משהו שעמד בשנים האחרונות על קצה הלשון. סצנות מבריקות של שלוש דקות היו התשובה המלאה והמדויקת לסוגיות שהיו יכולות להיפרט לדיוני פייסבוק נצחיים. היחס לנושאים כמו עירום ומין היה חסר דרמה בצורה מופגנת. כל נושא שהעונה הראשונה של "בנות" נגעה בו העניק את התחושה כאילו לינה דנהאם עקבה אחריו, למדה את ההרגלים שלו ואז ירתה בו, פיחלצה אותו ותלתה אותו על הקיר ל־25 דקות בכל פעם. היו לה המון דברים לומר וכולם היו חכמים. אפשר לשייך את הדברים האלה לדור, למצב כלכלי או לעירוניות, אבל לפני הכל, הם ציירו דיוקן חדש של נשיות. דנהאם היא לא הראשונה שעשתה את זה. דברים דומים נאמרו על הסדרות "סקס והעיר הגדולה" ו"אלי מקביל", ועל "מרפי בראון" ו"מרי טיילר מור" לפניהן. נשיות מומצאת מחדש פחות או יותר בכל עשור, כמו אופנה או מוזיקה. היא מתחדשת, מפני שהטיוטה אף פעם לא מגיעה לשלב הסופי שלה — זה שימקם אותה כשווה לגברים מבחינה כלכלית וחברתית. במובן הזה, נשיות היא גוף שעובר אבולוציית־בוק אחת לכמה שנים: משייל איברים שלא עבדו ויוצא לנסיעת מבחן עם כישורים חדשים.

ההבדל בין "בנות" לבין "סקס והעיר הגדולה" יכול לסמן גם את ההבדלים בין גל הפמיניזם של הניינטיז לבין הגל הנוכחי. "סקס והעיר" הציבה סטנדרטים חדשים לנשיות כשדיברה על ארבע נשים כמעט מושלמות: הן נראו טוב, היו להן קריירות מצליחות, חברות טובות ודירות יפות. נקודת התורפה היחידה שלהן היתה הזוגיות והדרך שלהן להגיע אליה. באותה תקופה, ברידג'ט ג'ונס היתה דמות שהתקשתה לעמוד בסטנדרטים האלה. ג'ונס לא היתה יכולה להסתובב עם הבנות מ"סקס והעיר", פשוט כי היא לא היתה בליגה שלהן. הן הביסו את כל מה שהיא עדיין נאבקה בו: משקל עודף, בעיות קריירה, בגדים מכוערים. ברידג'ט רק חיזקה את העובדה שהסטנדרטים האלה קיימים, וזו המחויבות של כל אשה שרוצה להיות מאושרת לעמוד בהם.

"בנות" הגיעה אחרי 15 שנה ואלף קילומטר של אינטרנט. היא הרשתה לדמויות שלה להיות חלשות, רחוקות משלמות או מהניסיון להגיע אליה — מתלבשות מכוער ולא מחמיא, מתקשות למצוא עבודה והחברויות שלהן לא יציבות. בסטנדרטים של הניינטיז, הבנות האלה לא אמורות להיות מאושרות. אלא שבשנים שעברו מאז, האושר עצמו הפך להיות מושג מורכב יותר, שהזוגיות אינה תנאי הכרחי בשבילו. אמנם יש בסדרה קווי עלילה רומנטיים, אבל הם קיימים שם לצד רצונות אחרים שיהפכו את הבנות האלה למאושרות באותה מידה, ואולי אף יותר. הבעיות שלהן מוצגות בכבוד וברצינות תהומית, כדבר שיש להכיר בו בלי תנאי מוקדם. האנה, בגילומה של דנהאם, יכולה לרצות אהבה גם אם היא שמנמנה ומרוכזת בעצמה. מארני יכולה לשאוף לקריירה גם אם היא למדה מקצוע טיפשי ונכחד. שושנה יכולה לדרוש שיכירו בה כאדם רציני ומכובד שלמד לתואר גם אם היא מתלבשת ומתנהגת כמו ילדה בת 12. הן לא צריכות להתאים את עצמן לעולם כדי לבוא אליו בדרישות.

"בנות" היתה חלוצה בתחומים רבים. היא לא הגיכה את הרגישות של הדמויות שלה, אלא חגגה אותה. אחרי שנים ארוכות של קומדיות, שנשענו על רפרנסים מעופשים לניינטיז, שסת רוגן כמו נולד להגיד, דווקא הרגישות של הדמויות היא זו שהולידה דיאלוגים מצחיקים ורעננים. הן היו דמויות נשיות מובהקות, לא כאלה שנרקחו כדי לנסח הצהרה כלשהי על נשיות, או גרוע מכך, כדי להיות גברים בתחפושת (סמנתה מ"סקס והעיר" היא גבר הומו, זואי דשנל ב"500 ימים עם סאמר" היא גבר עלוב בשיער חלק ועיניים כחולות). מעבר לכך וחשוב מכל, "בנות" הכירה בסטריאוטיפים המיוחסים לנשים בשנות ה־20 לחייהן. היא היתה יכולה לברוא בקלות דמויות חפות מעצלנות, מקפריזיות, משטחיות, מנרקיסיזם, מאגואיזם, מעודף אמביציה, מחוסר אחריות ומכל רעה

"בנות" הגיעה אחרי 15 שנה ואלף קילומטר של אינטרנט. היא הרשתה לדמויות שלה להיות חלשות, רחוקות משלמות או מהניסיון להגיע אליה — מתלבשות מכוער ולא מחמיא, מתקשות למצוא עבודה והחברויות שלהן לא יציבות. בסטנדרטים של הניינטיז, הבנות האלה לא אמורות להיות מאושרות. אלא שבשנים שעברו מאז, האושר עצמו הפך להיות מושג מורכב יותר, שהזוגיות אינה תנאי הכרחי בשבילו

סינמורף מורן שריר **יום ג', 11:00, גבול סוריה-טורקיה**